

Sygn. akt V KO 88/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **L. W.**

skazanego z art. 156 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2017 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J.

z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt III K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku L. W. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 25 września 2017 r. do Sądu Najwyższego wpłynął przekazany przez Sąd Okręgowy w J. wniosek skazanego L. W. o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J. z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt III K [...], wraz z zaświadczeniem o stanie konta skazanego. Wniosek ten, po stosownym

wezwaniu przez Sąd Najwyższy, został uzupełniony pismami skazanego, które wpłynęły odpowiednio w dniach 12 października 2017 r. (k. 12 akt SN) oraz 30 października 2017 r. (k. 16 akt SN).

L. W. stwierdził, że w jego ocenie skazany został niesłusznie i wskazał na takie argumenty jak rozbieżności w zeznaniach świadków i brak naocznych świadków zdarzenia, fakt swoich poprawnych relacji z pokrzywdzonym oraz swoją nieporadność jak również fakt leczenia psychiatrycznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania, gdyż tak w oparciu o dyspozycję art. 118 § 1 k.p.k. potraktować należało pisma skazanego L. W. jest oczywiście bezzasadny w związku z czym należało, w trybie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Jak wielokrotnie wskazywał już Sąd Najwyższy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17, LEX nr 2338021) stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016, z. 9, poz. 59).

Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu "w szczególności" nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Taka właśnie sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie.

Wprawdzie wnioskodawca nie odwołuje się do okoliczności, które były już przedmiotem rozpoznania w toku poprzednich postępowań o wznowienie, bowiem takiego wniosku do chwili obecnej nie składał, bezspornym jest jednak to, że w swoim wystąpieniu, a w tym również w pismach uzupełniających, nie wskazał na żadne okoliczności, które świadczyłyby o tym, że w sprawie pojawiły się nowe fakty lub dowody uzasadniające złożenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia o jakim mowa w art. 540 k.p.k.

Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z tym przepisem postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (fakt popełnienia tego przestępstwa musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 - 11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., a wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego) albo po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu, czyn jego nie stanowił przestępstwa, skazany nie podlegał karze, skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Skazany domagając się wzruszenia wydanego w jego sprawie prawomocnego wyroku ograniczył się wyłącznie do krytyki oceny dowodów dokonanej już przez sądy w postępowaniu merytorycznym, w tym wadliwej w jego przekonaniu opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Tego rodzaju zastrzeżenia nie mogą stanowić podstawy złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Postępowanie wznowieniowe nie jest kolejnym etapem kontroli odwoławczej, a orzekający w tym postępowaniu sąd nie jest uprawniony do badania prawidłowości oceny materiału dowodowego i trafności ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji i weryfikowanych przez sąd odwoławczy.

Reasumując, we wniosku skazanego - będącego przedmiotem obecnego rozpoznania - nie zostały wskazane żadne okoliczności, które w świetle regulacji

art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Wniosek ten nie zawiera także sygnalizacji obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Uwzględniając powyższe należało orzec jak na wstępie.

[aw]